

miscel·lània d'actualitat

Art, estiu, sales... tres aspectes que s'han presentat aquests dies. Creiem que, en art, una de les motivacions importants és l'essència espiritual que aporta, que transmet, i potser el fet que, com tot allò satisfactori, bo, plaent, és mistificat, agredit, pel fet que alguns, en defugien, o millor encara, per conveniències o qui sap quines altres motivacions, qualifiquen d'art allò que potser en realitat no ho és i no manquen els que, havent aconseguit més o menys plenament situar-se dins el món de l'art, pretenen llavors imposar una mena de selecció, —a la qual naturalment ells s'hi inclouen—, però que es tenen per una minoria escollida, per la qual cosa rebutgen manta vegada, els altres titllant-los, amb cert menyspreu, d'artesans.

Clar que potser aquestes són situacions extremistes, si bé per sort d'altres saben posar-se, estar i actuar d'acord amb la seva pròpia posició, preocupant-se del seu particular valer i mirant de superar-se en tot moment.

Sempre queda el dubte d'on acaba l'artesania i comença l'art, aquesta barricada que volen posar, inclús que potser és necessària, però que moltes vegades pretenen imposar-la els menys adequats. No hi ha dubte que hi ha artesans —qualificats així més per allò que fan que no pas per com ho fan o els seus resultats—, que són autèntics artistes, mentre que alguns que s'autodenominen artistes, perquè treballen amb pinzells per exemple, i no amb dits, i amb determinades matèries, en realitat, a vegades, no són res més que uns artesans, perquè es limiten a produir, a reproduir, a copiar o calcar coses, encara que sigui directament de la pròpia natura o model, però que no saben, o no poden, donar a la seva obra aquest tret, imprompta artística que identifica els uns dels altres i aconsegueix personalitat.

Hi ha així mateix una barreja que a les nostres terres coneixem i qualificaríem d'art d'«estiu», dins el qual apareixen, o a vegades intenten fer-nos passar allò que se'n diu gat per llebre. O qualsevulla cosa per art. Potser això, encara que molt escassament, passa tot l'any, però és a l'estiu, amb la munió de sales, més o menys improvisades, quan sorgeix a les nostres costes, que el fet es verifica més.

Sortosament, la majoria segueix aportant obra d'art autèntica, amb artistes coneguts i d'altres que s'obren camí, —bon camí—, mentre és irremissible que en circumstàncies s'hi presentin vertaders aigua-barreigs de coses, entre les quals, sens dubte, pot haver-hi art, però mesclat entre artesanies de caire eminentment turístic, és a dir, de «souvenirs». Si bé cal reconèixer que tant per a alguns expositors novells, com per a aquells que comencen a sentir l'interès o la inquietud de l'art, aquesta experiència pot ésser així mateix valuosa.

per

M. GIL i BONANCIA

Parlem, però, de les sales especialitzades, veritables temples pagans de l'art, llocs escaients per veure l'obra que allí hi presenten els artistes. Assenyalem que generalment són sales privades, que solen tenir excel·lents condicions, perquè allò que volen és que motivin i causin impacte als possibles compradors, i per això no regategen els mitjans.

Sortosament, lògicament diríem, hi ha sales que, per fugir de la comercialització i fer plenament una missió cultural i de divulgació, han obert les Corporacions, Entitats, etc. i que tenen una tasca molt important, a vegades decisiva, dins el món de l'art. Es tracta, per una banda, que puguin exposar-hi aquells que ho vulguin i que potser no ho poden fer per les despeses d'una sala privada, i a més, i aquesta és la cabdal, mostrar obres-exposicions que no es comercialitzen, almenys en aquell lloc, o bé exposicions retrospectives, antològiques, col·lectives, de concursos, etc.

Volem esmentar avui les de Girona ciutat, on les Corporacions, —Diputació-Ajuntament—, d'anys ençà han vingut palesant la seva preocupació per aquesta mena de sales, que darrerament han rebut nou impuls, a la vegada que fins i tot n'han sorgit de noves.

Aquest trimestre, tant la que té la Diputació a la «Casa de Cultura», com les que l'Ajuntament té a la Rambla i al «Museu de la Ciutat», han estat protagonistes; han escollit excel·lents i valuoses mostres, autèntics esdeveniments dins del món de l'art.

VILADECANS A LA CASA DE CULTURA

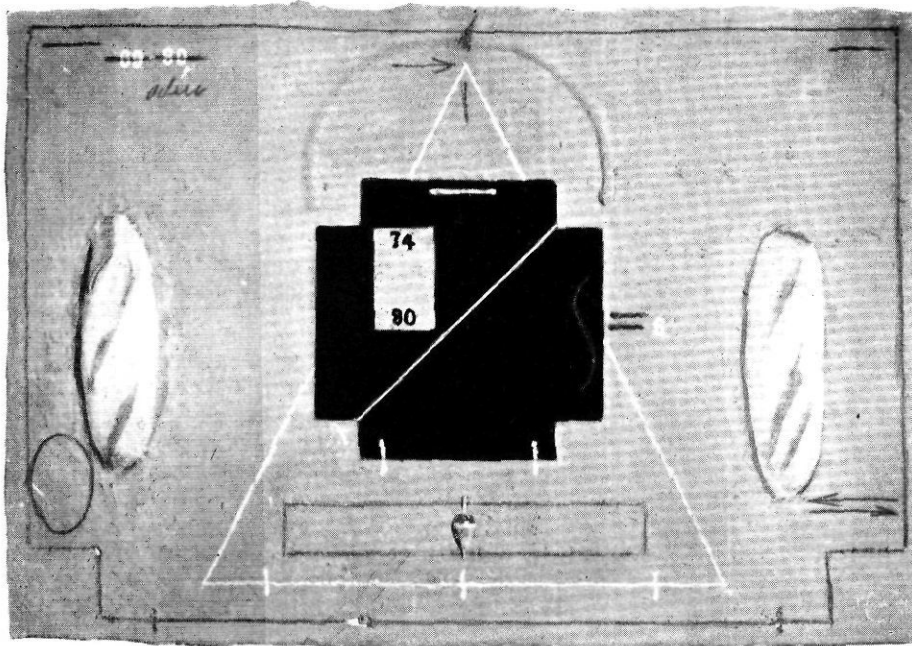
L'aportació de la Diputació a la Cultura, i per tant a aquesta branca que és l'art, es produeix mitjançant maneres diferenciades, entre les quals cal assenyalar aquesta d'oferir unes àmplies instal·lacions per a portar-hi a cap exposicions de tota mena.

Pel juliol tingué lloc una de «Pintures sobre paper», de l'artista Viladecans, la qual formava part de les de divulgació organitzades pel «Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya».

Una mostra que val la pena de veure, perquè possibilita l'estudi d'un nou valor dintre les arts plàstiques catalanes. A la presentació que d'ell féu el crític Alexandre Cirici diu «Hi ha ja un fenomen característic de l'art de la Catalunya contemporània en la vocació d'alguns dels seus artistes que han fet la tria d'un camí misteriós, dirigit cap al descobriment d'una cara oculta de la realitat».

Potser la definició és plenament encertada en el cas de Viladecans, que juga entre hiper-realisme i surrealisme, això sí, amb unes idees concretes, exterioritzades d'una manera màgica, plaent.

La lírica té en la pintura uns camins amplis i, de tant en tant, algun dels nostres artistes l'agafa i el segueix. Això ho ha fet en Viladecans, aportant-hi galanura i agilitat, fent i jugant a la vegada amb les figures geomètriques i amb els colors que les reforcen i els donen vida. Diu co-

Viladecans. Història Urbana. 1980. Pintura sobre paper, 72 x 10 cm.

ses mitjançant les formes, objectes i fins i tot nombres o lletres, cosa que dona l'equilibri per a una obra poètica, tenint present que els poemes saben descriure, expressar així mateix, aspectes i situacions de certa amargor, o portar-nos a una realitat humana. Aquest és el cas de la pintura de Viladecans.

DALÍ I ELS LLIBRES

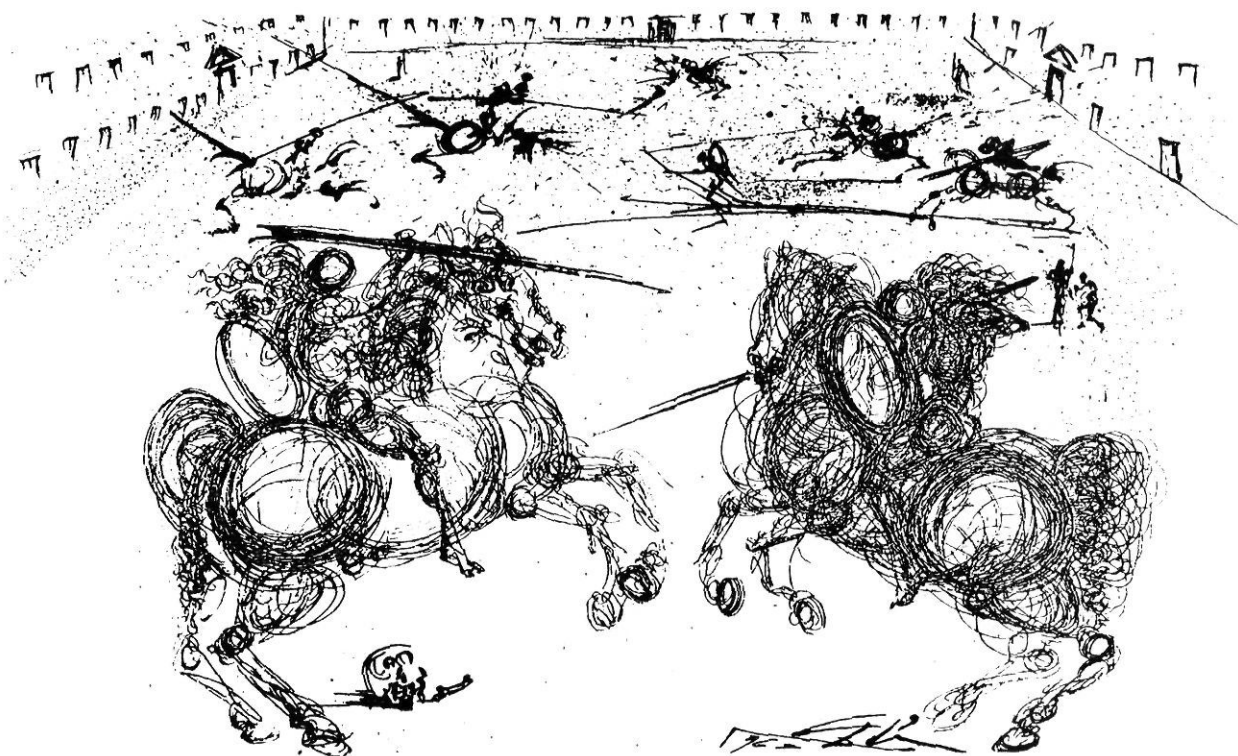
A les mateixes Sales, el dia 22 de setembre, va presentar-s'hi l'exposició «Dalí i els llibres», així mateix organitzada pel Departament de Cultura de la Generalitat, la qual recull, per primera vegada, l'obra de Salvador Dalí com a escriptor i com a il·lustrador.

Dalí, l'home de la continua i eterna sorpresa, perquè té capacitat per a fer-ho, i potser també pel fet que la gran majoria de gent ha volgut veure en ell, sols l'home de les genialitats més o menys publicitàries, més o menys profanes, i entorn d'aquest aspecte pretenien estintolar la seva crítica, generalment negativa, per allò de l'enveja, el fet és que ara, darrerament, es procura de conscienciar la gent entorn de la realitat d'en Dalí, i el Departament de Cultura de la Generalitat, hi ha posat una particular atenció palésada amb aquesta mostra.

Un home que ha pintat les temàtiques de Dalí, forçosament quasi, a part de ser un gran dibuixant i colorista, havia de conèixer la història, la mitologia, els clàssics, i aquesta fou una activitat a la qual dedicà hores ja de molt jove, motiu pel qual, quan ha volgut escriure, ho ha fet amb tots els coneixements i fiança. Hom veu en aquesta exposició, des del primer text literari de Dalí escrit l'any 1919, que va publicar la revista «Stadium» de l'Institut de Figueres, fins a les seves primeres col·laboracions a «L'Amic de les Arts», «La Publicitat» i altres revistes i diaris, per ser l'autor, així mateix, dels «Manifest Groc», «Manifest Místic», que tan enrenou provocaren, i de les obres «Vida secreta de Salvador Dalí», la novel·la «Rostros ocults», l'estudi «L'Angelus de Millet», etc.

Quant a il·lustracions per a llibres, la primera la va fer per al poeta nascut al seu mateix carrer, en Carles Fages de Climent, per a «Les Bruixes de Llers», i després obres de Jaume —Met— Miravittles, de Paul Eluard, André Breton, Josep Pla, amb gravats molts d'ells d'un valor incalculable. Il·lustracions sobre temàtiques que Velázquez, Goya, El Greco, Miquel Angel, Durer, Leonardo da Vinci....

Llibres, il·lustracions, part essencial de la vida de Salvador Dalí, qui per altra banda ha donat facilitats per tal que es pogués realitzar aquesta mostra.

“Els Cavallers”, il·lustració de “La vida es sueño”, per Dalí.

OBRA GRÀFICA DE LA «FUNDACIÓ MARGARIDA MARSÀ»

Girona ha rebut un important llegat del crític d'art Àngel Marsà,, que ha volgut amb ell honorar i recordar la seva filla Margarida, desapareguda quan, més que esperança, era ja una realitat dins el món artístic, on podia aportar-hi excel·lents creacions a no ser per la prematura mort.

El dia 2 de juliol es va inaugurar l'exposició d'obres d'aquesta important donació, la qual per raó del seu gran nombre, es va repartir entre tres sales. La fa un any inaugurada del Museu d'Història de la Ciutat, les Sales d'Exposicions de la Rambla, i unes de la Fontana d'Or.

Al Museu de la Ciutat hi quedaren exposats 176 gravats del segle XIX, de F. X. Parcerisa, de gran vàlua, a més d'altres de la col·lecció «Recuerdos y bellezas de España», i diverses litografies.

A les Sales d'Exposicions Municipal de la Rambla, 67 gravats de vistes de Roma, dels di-

buixants A. Moschetti, F. Cicconelli, A. Corsi, i dels gravadors Cesari, A. Moschetti i G. della Longa., tots ells del s. XIX.

De la mateixa època, amb la designació de «Costums de l'Univers», es mostraren 21 gravats de diferents autors, i 17 d'altres, aquests ja de temàtica general.

A la «Fontana d'Or» hi anaren 100 gravats contemporanis, entre ells de Bartolozzi, Chagall, Chillida, Clavé, Cuixart, Dalí, Grau Garriga, Montserrat Gudiol, Hernández Pijoán, Hortuna, Miró, Pla Narbona, Planell, Ponç, Subirachs, Tàpies, Tharrats i Viladecans.

Així mateix 10 cartells de Tàpies, Picasso, Miró, Medina, Campeny i Utrillo. Possibilitat de poder veure excel·lents obres i la satisfacció íntima de saber que, des d'ara, pertanyen al patrimoni gironí, la qual cosa hem d'agrair a aquest home que sempre ha sabut entendre i ajudar els de la nostra terra, i l'Àngel Marsà, i a l'Ajuntament per trobar lloc idoni per a la mateixa mostra.

